

[Arne Christiansen.]

vest holder, og gøres der ingen fremskridt i øjeblikket, så må årsagerne nok søges i indre modsætninger hos hovedaktørerne, i hvert fald i Washington og måske også i Moskva.

For så vidt angår konferencen i Genève om sikkerhed og samarbejde, kan enhver bestræbelse for at sikre fri bevægelse af mennesker og information, som det hedder, kun hilses med glæde; men med lige så stor skuffelse må man da også møde tilbageslag, når, som vi senest har oplevet det i Sovjet, det frie ord knægttes og mennesket ikke frit, men tvunget, forlader sit fædreland.

Forhandlingerne i Wien fører forhåbentlig en dag til en afbalanceret styrkereduktion i overensstemmelse med en voksende, varig afspænding. Jeg henleder opmærksomheden på, at disse forhandlinger først og fremmest drejer sig om NATO-alliancens centraleuropæiske område. På grund af den begrænsede tid skal jeg afstå fra at komme ind på en vurdering af den sikkerhedspolitiske situation i vor del af verden, i nordflanken. Jeg kan tilslutte mig, hvad det ærede medlem hr. Arentoft sagde heroppe for et øjeblik siden.

Jeg skal herefter vende mig til det, jeg vil kalde tyngden i vor aktuelle udenrigspolitiske problemstilling. Denne tyngde ligger så afgjort i forholdet Europa-Mellemøsten og forholdet Europa-USA — eller måske endnu mere beskrivende: Europa-Mellemøsten-USA. Det må være naturligt at tage udgangspunktet for en vurdering i Europa. Hvad Sovjetledere ikke gennem årtier har kunnet vække til live i Europa, selv under ofte stærke afpresningspolitiske bestræbelser, nemlig en bevidst europæisk identitet, en erkendelse af et euroæisk samarbejdes nødvendighed, det formåede ægyptere og syrere ved Jom Kippur krigen og den efterfølgende olieblokade. At denne vågnende erkendelse i Europa falder i tråd med politiske bestræbelser inden for De europæiske Fællesskaber, hilser jeg i modsætning til andre i dette ting med tilfredshed.

At Frankrig næsten automatisk kom til at indtage en førende rolle i denne situation, var ingen tilfældighed. Det synes i overensstemmelse med, hvad man kan kalde en fransk-europæisk tradition — nogle vil måske sige ambition — men det bør også ses

i lyset at, at såvel Forbundsepublikken Tyskland som Storbritannien var og er optaget af svære indenrigspolitiske problemer, mens fransk indenrigspolitik i denne situation mere synes bestemt af udenrigspolitiske hensigter end omvendt.

Om Englands aktuelle situation kun dette, at jeg kan tilslutte mig, hvad hr. K. B. Andersen sagde. Jeg vil også gerne henlede opmærksomheden på udenrigsminister Callaghans tale i underhuset. Den pegede ikke mod noget generalopgør i EF; han end ikke antydede muligheden af Storbritanniens udtræden af De europæiske Fællesskaber; så når det ikke er på dagsordenen hist, hvorfor skulle det så være det her?

Om Mellemøstensituationen under de seneste måneders udvikling er jeg af den opfattelse, og den deles af mit parti, at der ikke — som vi herhjemme har set bestræbelser på og nok også vil få at høre om i dag — kan konstateres nogen konflikt mellem Danmarks fastholden af sin tilslutning til sikkerhedsrådets resolution nr. 242 af 1967 og nr. 338 af 1973 og så på den anden side de ni's erklæring af 6. november i fjor. I alle tilfælde tilstræbes en varig og retfærdig fred i Mellemøsten, og det må også være i såvel Israels som de arabiske staters interesse. De europæiske Fællesskabers bestræbelser for udbygning af økonomisk og kommercielt samarbejde med de arabiske stater må derfor ligeledes ses som et naturligt led i en dialog med det hovedsigte at tilvejebringe en stabilisering i et hidtil permanent u-område, der ligger os så nær.

Jeg skal herefter vende mig til forholdet til den tredje partner i den løbende udenrigspolitiske debat, USA. Selv om det kan være fristende at gå ind i en analyse af, hvad såvel USAs præsident som USAs udenrigsminister har sagt om forholdet til Europa, vil jeg begrænse mig til at konstatere, at de væsentligste og seneste udfald nok først og fremmest er beregnet til indre brug. Men det bør ikke dølgte alvoren, for der gives, som det også er understreget her i dag og så ofte før, intet alternativ til den atlantiske alliance — en alliance, der har betydet, at der i 25 år ikke har været væbnet konflikt i vor del af verden. Vi er i dag og en betydelig tid frem afhængige af USAs atomparaply og også, hvad der sjældent gøres opmærksom på, af USAs avancerede elektroniske udstyr.